

MUTLULUĞU BULDUN MU?

Ali SÖKEN

İlk Yar'larımızın Değerli Dostları,

Sizlerin de başına geliyordur... Zaman zaman bilgisayarda "arama" yaparken karşınıza bambaşka şeyler çıkar... Bazıları tarihin tozlu dosyaları gibidir... Merak edersiniz, acaba neler yazıyor diye... O kadar yoğun ve güzel duygularla karşılaşsınız ki, mutlaka yeni ilkyar'lılar, gönüllülerimiz, başışçılarımız, tüm destekçilerimiz okumalı dersiniz... Bilseniz de artık okumanın "modası" geçmiştir. 5 satırdan uzun paragraflar gözardı edilir...

Geçen hafta şaşırtıcı bir haber vardı... En çok kitap okuyan ülkeler sıralanmıştı... Acaba Türkiye kaçınıcı sırada diye baktınız mı? 18. sıradaydı; çok sevindirici bir haber olarak zihnimizde yer etti... 10 Türk'ten 7si kitaba dokunmamışken, nasıl doğru olabilirdi bu haber? Bazı ajanslarda sorunun cevabı vardı... İnternette okunan herşey, gazete vs herşey bu kapsamda istatistiğe dahil edilmişti... Nedense bütün başlıklarda "kitap okuma" yazıyordu...

Bu akşam uzunca bir izlenim taa eskilerden geliyor... Nasıl olsa önümüzdeki Pazartesi tatil, okunma şansı artar diye düşünüyoruz... Yazıyı kaleme alan gönüllümüz sevgili Ali Boğaziçi Üniversitesi Fen Bilgisi Öğretmenliği mezunu... Acaba müjdesini alır mıyız diye kendisine ulaştık... Müjdeyi aldık, evlenmiş ve 4 yaşında bir kızı var... 2. müjde de eli kulağında Ali doktorasını bitirmek üzere... Gönüllülerimizi tanıma fırsatı bulsanız, ilkyar'ın en büyük başarısının böylesine güzel insanlarla hareket ediyor olması olduğunu takdir edersiniz... Sevgili Ali de, o kadar hassas ve güzel bir insan ki, izlenimini okuyunca kendisini ne kadar özlediğimizi hatırladık...

Uzaklara gitmek ilk yar'larımızın içlerindeki değerlerin, kabiliyetlerin, potansiyellerin yeşermesine bir nebze katkı verebilmek için gayret etmeyi çok önemsiyoruz. Bu gayretlerin meyvesini görmek ise çok daha fazlasını yapmamız gerektiği mesajını veriyor...

Tabii tüm yaptığımız etkinlikler sizlerin destekleriyle (*) hayata geçiyor...

*Desteklerinize çok teşekkür ediyor,
Selam, Sevgi ve Saygılarımızı Sunuyoruz...*

İLK YAR

<https://ilkyar.org.tr/>

(*) Önceki gün İLK YAR'a yapmakta olduğunuz maddi desteklerin açıklamasına isminizin yanında "bağış" açıklamasının bulunması gerekliliği dile getirildi...

Mutluluğu Buldun mu?

Sabah erkenden kalkıp yurttan çıktım ve otobüs durağına geldiğimde pasomu yanıma almayı unuttuğumu fark ettim. İşe gitmek için önce otobüse, ardından da karşıya geçmek için metrobüse binmem gerekiyor. Bu sabah işe gidişim diğerlerinden farklıydı çünkü projeden yeni geldiğim için yabancılaşma duygusunu iliklerime kadar hissettim. Bir yerlere koşturmak için acele eden insanlar arasında ne işim var diye soruyordum kendi kendime. O dakikalarda bu keşmekeş içinde değil de yeni kardeşlerimin yanında olmayı çok isterdim. Ama kaçınılmaz gerçeklik bir kez daha yüzüme vurdu ve metrobüsün acıbadem diyen anonsu kendime gelmemi sağladı.

Merdivenlerden çıkarken aklımdan geçirdiğim 2 günü kurguluyordum. Her anımı dolu dolu geçirmeye çalıştığım projeyi. İnsan gerçekten her projede yeni şeylerle karşılaşır yeni güzellikler keşfeder. Gittiğiniz okul sayısı arttıkça insan artık yeni ne olabilir ki diyor içten içe ama aslında öyle gerçeklik bunun aksini söylüyor. İletişim kurduğunuz her çocuk, öğretmen, idareci, çalışan veya gönüllü yepyeni bir değer ve yepyeni bir dünya. İlerleyen satırlarda da yeni öğrendiklerimi yine kendi ifadelerimle anlatmaya çalışacağım. İzlenimlerimde hep kronolojik sıra ile ilerlediğimden bu üslubumu koruyorum ve yine cumadan başlayıp Pazar akşamına kadar size yaşadıklarımı aktarmaya çalışacağım.

Cuma saat 3'te otobüs hareket edecekti ve inanılmaz bir sağanak yağış vardı o gün İstanbul'da. Hani bardaktan boşalırcasına yağıyor denir ya o cinsten. Öyle ki yepyeni depomuzdan otobüse yüklemeyi yapan sevgili gönüllü arkadaşlarımız bir araç sayesinde etkinlik kutularımızı taşıdılar. Yürümenin bile zor olduğu böyle bir anda insanlar yurtlarındaki sıcak odalarında bilgisayarda vakit geçirirken veya

kafede arkadaşlarıyla sohbet ederken bu insanlar bu emeği niye veriyor diye sorabilir dışarıdan İLKİYAR'ı ve gözbebeğimiz çocukları tanımayan biri. İnsan bütün süreçleri bilince bu olayları anlamlandırmakta çok da zorlanmıyor açıkçası.

Ben bu yeni gözlemlerime devam ederken yolculuğa başlamıştık işte. Yine yepyeni dünyaları tanıma fırsatımız olacaktı. Otobüse bindiğiniz anda insanların heyecanlarını görmek kendinizi çok daha iyi hissetmenizi sağlıyor. O otobüsün farklı bir kimliği var bunu ısrarla vurgulamak istiyorum. Elbette çocuklar bizim için çok önemli bunu asla yadsıyamayız ama ben o bilim otobüsünde veya bir önceki izlenimimde de yazdığım gibi mavi otobüsteki enerjiyi çok önemsiyorum. Yolculuk ilerledikçe ekipte kaynaşma sağlanıyor ve heyecan giderek artıyordu. Molasız bir yolculuğun ardından yaklaşık 22.00 sularında Kumluca Atatürk Yibo'nun bahçesine girmiştik. İnanılması güç ama beklediğim gibi çocuklar yurtlarında bizleri bekliyorlardı.

Odalarda çocuklarla tanışırken ertesi gün en çok iletişim kuracağım çocuklardan biri olan Emrah ile tanıştım. Kendisi konuşmayı fazlaca seven, iletişim yönü çok kuvvetli bir çocuktur. Öğrendim ki Badminton Türkiye ikincisi olan okul takımının üyelerinden biriymiş. O odadaki çocuklarla bir süre sohbet ettim ve ertesi gün heyecanlanmalarını ve merak etmelerini sağlayacak bazı ipuçları verdim.

Cumartesi erkenden kalkıp çocuklarla kahvaltı yapmak için yemekhaneye doğru ilerledik. Yemeğin ardından çocuklar sabah sporu yaparken bizler de sabah sunumunun hazırlıklarını tamamladık. Hüseyin Hocanın olmadığı bir projede çocuklara niye geldiğimizi anlatma görevini ben yapmaya çalıştım. Çoban Hüseyin'in hikâyesi o kadar güzel ve etkileyici ki ben hocamızdan dinlediklerimi çocuklara aktarmaya çalıştım ve çocuklar etkilenererek dinlediler.

Sunumun ardından etkinlikler başladı ve gönüllü arkadaşlarımız, yibolu kardeşlerimizle sınıflarda paylaşımda bulunmaya başladılar. Ben bu projede fen etkinliği yaptım. Fen etkinliği, eklenen yeni kimya deneyleriyle daha da keyifli hale

geldi ve çocukların ilgisini daha çok çekmeye başladı. İlk etkinliğim çok istediğim gibi geçmedi ama çocuklar deneylerle ilgili oldukça güzel geribildirimler verdiler. Yanardağ deneyi her zamanki gibi favorileriydi.

Belirtmeden geçmek istemem Fen laboratuvarı oldukça güzeldi. Çocukların kendi emekleriyle hazırladıkları formüllerden oluşan perdeler ilk kez gördüğüm bir uygulamaydı. Çocukların ürünlerinin laboratuvara yansması onların aidiyet duygusu ve daha keyifli dersler yapmaları için oldukça güzel bir yöntemdi. Bunun da fen dersine ilgilerini özellikle arttıracaklarını düşünüyorum. Kütüphane ve laboratuvarın çocukların geleceğini etkilemede oldukça önemli iki yer olduğunu düşünüyorum. Buraları kapalı kapılar arkasında tutmak bizi bilimden ve okumaktan uzaklaştırıyor. Bu okulda iki mekânın da kapıları çocuklara sonuna kadar açıktı.

Deneyler, dış etkinlikler her şey oldukça güzel ilerledi. Her ne kadar helikopter balon deneyinin ilk seferde yapmasam da çocukların pes etmemek gerekiyor motivasyonu ile ikinci deneme başarılı olmuştu. Bu projede yine bir başka ilk olarak basketbol oynadım çocuklarla. İlk projem olan Sinop'tan beri her okulda istisnasız hep voleybol oynadım. Yine öyle yaptım ama bu defa basketbol oynamak da geldi içimden. Önce 4, sonra 6, sonra 8 ve son olarak da 10 kişi basketbol oynadık ve inanılmaz keyifliydi. Gerçi ben çocuklar kadar iyi oynayamadım ama yine de çok eğlendim. Çok daha önemlisi çocuklar, bu süreçte zamanın nasıl geçtiğinin farkına varamadılar.

Yolda giderken Hülya T. ve Ayşegül'ün dış etkinliklerden sonra atölye yapma fikrini duyduk. Duyduk diyorum çünkü o sırada Serkan'la bilim felsefesi üzerine sohbet ediyorduk. Bu noktada aklımıza Bilim Atölyesi de yapalım fikri geldi. Daha önce hiç yapmadık ama nasıl olacağına dair fikir yürütmeye başlamıştık bile. Duyurusunu yaparken aklımda içeriğini fen etkinliğinde yapılan kimya deneylerini 6-7 ve 8. Sınıf öğrencileri ile yapmak ve bilimsel süreçler hakkında konuşmak olarak düşünmüştüm.

Laboratuara girdiğimde çok mutlu oldum çünkü Fen ve Teknoloji hocamız Semra Hanım ve onlarca çocuk atölyenin başlamasını bekliyordu. Bu noktada beklemediğim ikinci sürpriz gönüllü arkadaşlarımızın katılımı oldu ve o anda atölyeye robot ve levitronu da ekledik. Önce deneyleri gören çocuklar ardından robotu ve fizik deneylerinin en çok ilgi çekenlerinden biri olan levitronu gördüler. Her ne kadar belirli bir yapısı olmasa da o an ortaya çıkan çok güzel bir atölye olduğunu söyleyebilirim. Burada emeği geçen gönüllü arkadaşlarıma ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Bir dahaki projeler için belirli bir yönerge ve akış oluşturup çok daha güzel bir etkinlik çıkaracağımızdan eminim.

Tabi koşturmaca içerisinde yemeği de kaçırmamak gerekiyor. Serpil ile son dakikada yemeğe koşarken bir hocamız okullarının dışarıdan nasıl görüldüğünü sordu. "İçeriden kendimizi göremiyoruz siz bizim hakkımızda yorum yapın ki biz de nelerimiz eksik, neleri doğru yapıyoruz daha net görelim" dedi. Tecrübemize önem vermesi ve daha başarılı olmak adına böyle bir soru hocamızın çocuklar için ne kadar büyük bir şans olduğunu açıkça gösteriyor.

Nazlı yürekleri izledikten sonra Hüseyin Hocamızın çocuklarla konuşması da oldukça özeldi. Hocamız, 2004 yılında okula nasıl geldiklerini anlattı. Fiziksel olarak olmasa da onları düşünüyor olması çocukları oldukça mutlu etti. İLKYAR projelerinin artık olmazsa olmazı haline gelen korolar bu projede de hazırды işte. İsmail, Hülya U. ve Muhammed bu koroya emek veren arkadaşlardan sadece birkaçıydı. Oynaya oynaya gelin çocuklar şarkısıyla başlayan bu eğlenceye ben de kötü sesime rağmen dâhil oldum. Ne güzel söylüyorlardı keşke bir bahçe bıraksak onlara ve yer açsak uçurtmalarına masmavi gökyüzünde aslında onlara ait olan...

Ardından akşam eğlencesinde birbirinden güzel şarkılarla eğlenmeye başladık. Çocuklar, öğretmenler, gönüllüler... Herkes o an için gerçek manada eğleniyordu. Şarkılar bittikten sonra bir öğretmenimiz ve bir grup çocuk İLKYAR diye bağırmaya başladılar. Gerçekten çok güzel bir görüntüydü. Bunun üzerine hemen gönüllü arkadaşlarımızla birlikte biz de YİBO diye bağırmaya başladık. İLKYAR ve YİBO'nun ne kadar güzel bir ikili olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştı aslında.

Çocukların yatakhanelerine geçmesiyle birlikte biz de yurtlara doğru giderken küçük bir kardeşimle tanıştım. Arda, annesi ve ablasıyla birlikte yurda gidiyordu. Kısa bir süre sohbet edince babasının orada çalıştığını ve aslında Arda'nın yatılı kalmadığını öğrendim. Abileriyle daha çok vakit geçirmek amacıyla arkadaşının yanında uyumak için yurda gidiyordu. Gönüllü arkadaşlarımızın çocuklar tarafından ne kadar sevildiğini mektuplardan görmenin yanı sıra bu olayla bir kez

daha şahit oldum ve bu beni çok mutlu etti. Hele o iki arkadaşı aynı yatakta yatarken görünce mutluluğum katlandı.

Bir süredir projelerde her odaya uğrayıp çocuklarla kısa süreli de olsa sohbet ediyordum. Bu projede de aynısını yapmaya çalıştım. Aslında her odada farklı bir dünya farklı bir hayat var. Yani odada kalsanız sabaha kadar konuşabilirsiniz. Ramazan adlı güler yüzlü, akıllı mı akıllı bir çocuk vardı o odada. Arkadaşlar nasıl geçti gününüz mutlu musunuz diye sorduğumda söylediği ifade şu oldu: İlk geldiğinizde ben bir düşündüm acaba nasıl insanlar diye ama daha sabah çiviye bana uzattığınızda sizlerin iyi insanlar olduğunı anladım. O koca yürekleriyle her hareketimizi, her davranışımızı o kadar dikkatle okuyorlar ki dikkatlerine inanamıyorsunuz.

Geçtim bir başka odaya. Bir önceki akşam tanıştığım ve gün içerisinde basketbol oynadığım Emrah da bu odadaydı. Oturdum ve nasıl bir gün geçirdiklerine dair biraz sohbet ettik. Ardından bana bir sorunuz var mı deyince Emrah su doku oyununu bir türlü çözemediğini söyledi ve bana nasıl oynandığını sordu. Ben de bir örnek üzerinden mantığını anlattım. Sabah aldığım mektupta bu kardeşimin su dokuyu öğrendiğini ve oynamaya başladığını yazdığını görünce küçük bir çocuk gibi sevindim.

Bir oda da kardeşlerimizle aslında yibolardaki küçüklerin yaşadıkları zorluklar ve neler hissettiği üzerine konuşmak geldi içimden. Amacım empati kurmalarına yardımcı olmaktı. Küçüklerin yaşadığı zorlukları fark etmeleri, onlara destek olmaları amacıyla açtığım sohbette bir süre fikir alışverişinde bulunduk. Onlar da aslında benzer süreçlerden geçtiklerini ve küçük kardeşlerini korumaları ve onlarla iletişim kurarken daha anlayışlı olmaları gerektiğini fark ettiklerini belirttiler.

Birçok çocuğun gülümsemesini odalarında görmenin verdiği mutlulukla kendi odama geçerken bir sonraki gün kucaklayacağımız güzel çocukların suratları gözümün önüne gelmeye başlamıştı işte. Nasıl bir ruh hali inanın anlatamıyorum ama o sevgi atmosferini, çocukların sevinçlerini havada asılı kalan buz damlaları gibi net bir şekilde koridorlarda hissedebiliyordunuz. Farklı bir gün geçirdiklerini ve çok mutlu olduklarını duymak bile günün bütün yorgunluğunu atmama yetti de arttı bile.

Pazar sabah biz kahvaltı yaparken bazı çocuklar camlardan bizlere el salladılar. Hocalarımız bizi kahvaltıda da bizi yalnız bırakmadı. Otobüsümüzle ilerlerken el salladığımız güzel insanları tanımak en azından onlarla bir günü dolu dolu geçirmenin mutluluğu otobüsteki gönüllülerin her halinden belliydi.

Pazar sabahı Kızılelma İlköğretim Okulu'na vardığımızda kardeşlerimiz okulun önünde oynamaya başlamışlardı. Hemen çivi çözme ve tanışma ile çocuklarla iletişim kurmaya başladık. Sabah sunumunun ardından girdiğim 5A sınıfı gerçekten inanılmaz bir etkinlik yaşamama neden oldu. Anlattığım her deney öncesinde ne yapacağımı bilmeleri beni oldukça şaşırttı ama asıl bir kardeşimin su yüzeyindeki karabibere parmağımdaki sıvı sabun ile dokununca dağılmasını açıklaması çok ilginçti. "Su yüzeyindeki gerilme kuvveti" ifadesi kelimenin tam anlamıyla beni mest etti. O sınıftan öğrendim ki Çocuklar Yumurcak TV'deki Bilimin Arka Bahçesi adlı programda, deneylerin önemli bir kısmını görmüşler.

Saatler ilerledi ve biz iyice acıktık. Bu gün çocuklarla birlikte simit ayran yiyecektik. Simitleri ve ayranları sayılara göre ayırıp arkadaşlarımızla sınıflara gönderdik. Ben

de birkaç kişiyle simit ve ayranları alıp küçük sınıflara vermek için kapıya indim. 1, 2 ve 3. Sınıf çocukların simit ve ayranlarını tek tek verdik. Bu sırada bir ikiz kardeş verdiğimiz simitleri bir türlü almadı. Yabancı birinden yiyecek almama öğüdünü tutan kardeşlerimiz Seda ablalarının olanca gayretine rağmen ikna olmadı. Sonunda okulda çalışan biri sayesinde onlar da simit yemeye ikna oldular.

Dış etkinlik saatinde yine bir değişiklik yapıp tünelin bir ucundan tutayım dedim. Bilmeyenler için tünel 5-6 metre boyunda bir bez. İki ucundan biz gönüllüler tuttuğumuzda çocuklar içinden geçiyorlar. Çocuklardan inanılmaz bir talep geldi ve küçük yaştaki kardeşlerimiz defalarca bu güzel oyuncağın içerisinden geçtiler. O kadar keyifli bir süreçti ki Hüseyin, Muhammed, Yeşim ve Ece bu tünelin içinden geçen gönüllü arkadaşlarımız oldular☺

Bir ara etkinlik odasında olduğum sırada Celal hocamız - ki kendisi harika bir eğitimci - Günizi ve Senem hocamızla içeri girdi. Duvardaki tabloyu anlatmaya başladı. Siyah beyaz bir tabloda, bir sınıf ve kapının eşiğinde durmuş içeri bakan başka bir çocuk var. Çocuğun kıyafetleri ve sırtındaki çanta oldukça eski. İçeri girmek istiyor ama giremiyor. Fotoğraftaki en temel duygu: hüznün... Celal hocamız bu tablonun kendi hayatını anlattığını ve ilkokula 4 yıl geç başlamak zorunda kaldığını anlatınca bu kadar başarılı bir eğitimcinin ne kadar zorlu bir yolculukla buralara geldiğini bir kez daha anladım. Bize karşı sıcak tavrını, daha da önemlisi okuldaki çocukları tek tek tanımasını ve okulu bu kadar sevgi dolu bir yer haline getirmesini herhalde okumaya verdiği bu büyük değerle açıklayabiliriz.

Tabi her güzel şeyin bir sonu var. Bu okulda da programımızı tamamlarken kısa bir bölümü de gönüllü arkadaşlarımıza ayırmak istiyorum. İLKİYAR'ın emek olduğunu hep söylüyoruz. Karşılıksız verilen emek, projenin planlanmasından başlıyor ve sonrasına kadar uzanıyor. Otobüs benim kendimi çok iyi hissettiğim bir yer. Bu

kadar iyi yürekli ve gerçekten sorumluluk sahibi insanlarla olmak hakikaten imrenilecek bir duygu. Hüseyin Hocamız öğretmenlerimize sunum yaparken kendi ilkokul öğretmeninden bahseder ve bugün sahip olduğu değerleri ona borçlu olduğunu özellikle vurgular. Ben de bu güzel insanları yetiştiren öğretmenlerimizi düşündüm ve kendi öğretmenim de dâhil olmak üzere hepsine yürekten teşekkür ettim.

Son olarak kısa bir öykü ile bitirmek istiyorum yazımı. Eski Mısır inanışlarına göre insanlar öldüklerinde Cennetin kapısında onlara iki soru sorulmuş. Bir: Dünyada mutluluğu buldun mu? İki: İnsanların bulmasına yardım ettin mi? Bir İLKİYAR gönüllüsü olarak, İLKİYAR'ı bu günlere getiren herkese, mutlu ettikleri bütün çocuklar adına tek tek teşekkür ediyorum.

Ali Söken
İlköğretim Fen Eğitimi Mz. Boğaziçi Üniversitesi
Çocuklarımız ilk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

